

De Val in het Hart van de Zwerm

De wereld werd een wazige wirwar van groen. Blauw en geel.

De reuzenhommel dook naar beneden met een snelheid die Charlie nog nooit had gevoeld. Zijn maag schoot omhoog alsof hij binnenstebuiten werd gedraaid.

Hij kneep zijn armen strak om Lenny heen.

“Lenny! Vasthouden! schreeuwde hij door het gieren van de wind.

Lenny's stem trilde.

“Ik...probeer...”

Bear en Luro werden onder hen kleiner, kleiner tot ze leken op twee stipjes tussen de takken.

De hommel bromde diep en bulderend.

“VERTROUWEN! ALLEEN VERTROUWEN HOUDT JULLIE OVEREIND!”

Charlie wilde terug roepen dat vertrouwen niet helpt als je in volle duikvlucht naar de grond stort, maar hij kreeg geen adem meer.

De lucht suisde langs zijn oren.

Zijn haren waaiden alle kanten op.

De bomen kwamen steeds dichterbij.

Te dichtbij.

“Hij gaat ons laten crashen!” riep Charlie.

Maar Lenny, ondanks zijn trillerige stem, zei zacht...
“Charlie...kijk.”

Charlie durfde zijn ogen maar een klein stukje te openen.
En wat hij zag deed zijn adem stokken.

Onder hen, tussen de wortels van twee gigantische bomen,
opende zich een ronde opening in de grond...precies groot
genoeg voor één gigantische hommel.

Een schacht.
Een tunnel.
Een nest.

Maar toen...alsof de hele wereld ineens veranderde...
vertraagde de vlucht abrupt.

De hommel spreidde zijn vleugels breed en zweefde
zachtjes omlaag, alsof hij net gedaan had wat elke goede
hommel deed...zijn gasten laten gillen, en dan zacht
neerzetten.

Charlie hijgde.

“Waarom...waarom deed je dat?”

De hommel landde op een ronde, honingkleurige vloer die
zacht meeverdedigde onder hun voeten.

“VERTROUWEN TEST JE NIET MET WANDELEN,” gromde
hij.

“VERTROUWEN TEST JE MET VALLLEN.”

Charlie gleed van zijn rug af en voelde zijn knieën knikken.
Lenny slipte achter hem aan, maar toen Charlie hem wilde opvangen, stopte hij abrupt.

Er dwarrelde iets naar beneden.

Een pluk.

Een harige, zilvergrijze pluk.

Van Lenny's borst.

"Lenny..." fluisterde Charlie.

"Je verliest weer een stukje..."

Lenny keek naar zijn vacht.. bijna verbaasd.

"Oh..."

Hij pakte de pluk op en draaide hem tussen zijn vingers.

"Dit... was een stukje van mijn hartplek."

Charlie's ogen vulden zich met tranen.

"Je wordt steeds lichter... steeds minder..."

Lenny legde zijn warme hand langzaam op Charlie's wang.

"Maar jij houdt mij vast," zei hij zacht.

"Zolang jij mij vasthoudt... verdwijn ik niet."

Charlie's keel zat dicht.

Hij wilde iets zeggen, maar zijn stem brak.

De hommel-vallei vulde zich intussen met honderden lichtgevende honingkristallen in de muren, en andere hommels verzamelden zich rond hen.

Eén hommel, iets kleiner maar met een glanzende blauwe streep, trad naar voren.

“BEN JE GESLAAGD ?” vroeg ze aan de grote hommel.

Hij knikte langzaam.

“ZE ZIJN NIET GEVALLEN...Ze ZIJN NIET UIT ELKAAR.”

Bear en Luro landden een minuut later via een flansende wortelglijbaan die uit de schacht kwam.

Bear stond te grommen.

“Volgende keer WAARSCHUWEN als jullie iemand bijna in de lucht gooien!”

Maat toen hij Lenny zag...met die kale plekken op zijn borst...verstomde hij.

“Lenny..maatje..je ziet eruit alsof je ruzie hebt gehad met een stofzuiger.”

Lenny lachte slap.

“Misschien wel...met mijn eigen wereld.”

Luro tikte zijn staf tegen de grond en de Luma's cirkelden troostend om Lenny heen.

“Dit is geen gewoon vachtverlies,” zei Luro.

“De band tussen Lenny en zij bos wordt sterker...maar zijn band met ons ook. Hij staat tussen twee werelden in. En dat doet pijn.”

Charlie pakte Lenny's hand.

“We laten je nooit los. NOOIT.”

De grote hommel bracht zijn gezicht vlakbij en zei...

“OMDAT JULLIE GESLAAGD ZIJN, DELEN WIJ ONZE WIJSHEID. DE MONSTERS VAN HET WOUD ZIJN GESIGNALEERD BIJ DE MISTVALLEI...EN ZE DRAGEN HET SCHIP VAN BEAR MEE.”

Bear sprong overeind.

“WAT? Dan zijn ze zeker van plan naar het Middenwiel te gaan.”

Charlie keek hem verbaasd aan.

“Wat is dat?”

Luro antwoordde in zijn plaats, zijn ogen bezorgd.

“Een plek waar werelden samen komen. Als de Monsters daar komen met een schip... dan kunnen ze deuren openen die nooit bedoeld waren om open te gaan.”

De grote hommel bromde.

“JULLIE MOETEN HEN STOPPEN VOORDAT ZIJ DE VALLEI BEREKEN.”

Charlie kneep Lenny's hand nog steviger vast.

“Dan gaan we meteen,” zei hij.

De hommel knikte.

“WE BRENGEN JULLIE TOT AAN DE RAND VAN HET MISTGEBIED.”

“En dan?” vroeg Charlie

De hommel zette zijn ogen tot smalle strepen.

“DAN BEGINT HET ECHTE GEVAAR,”

